

**O elevă a Liceului Teoretic "Grigore Moisil" Tulcea
premiată la Concursul Național de Poezie "Panait Cerna", ediția a XLIX-a**

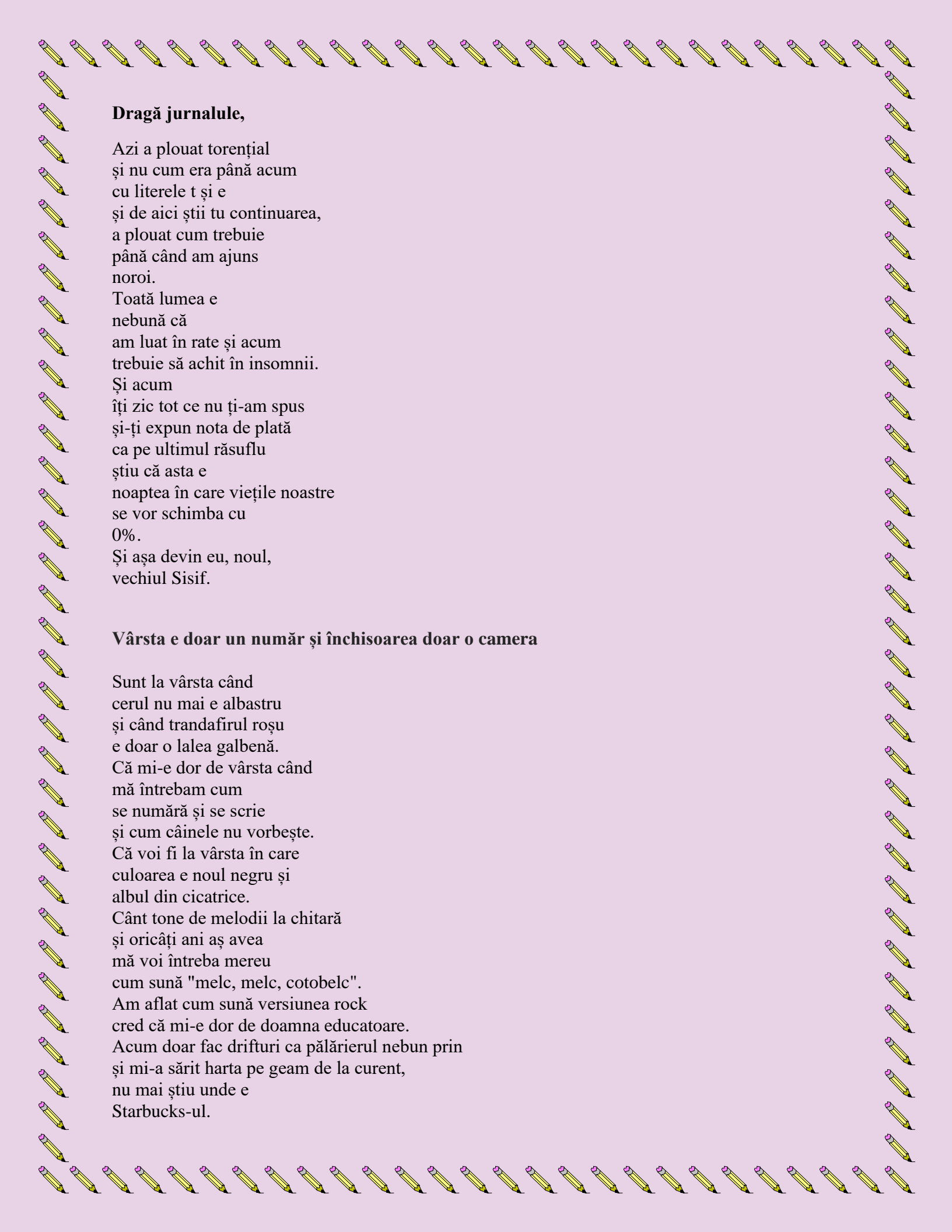
Andreea Casian este elevă în clasa a XI-a A, fiind una dintre coordonatoarele Cenaclului literar "Negru pe alb", al Liceului Teoretic "Grigore Moisil" Tulcea. Andreea scrie și proză, fiind premiată în egală măsură, la concursuri de creație literară la nivel național.

Anul acesta, este câștigătoarea **premiului "Aegyssus"** al Concursului Național de Poezie "Panait Cerna", care se adresează celor care au împlinit 16 ani (fără limită superioară de vârstă) și nu au debutat în volum. Concursul a reunit 171 de creatori de poezie din majoritatea județelor țării, dar și de peste hotare (Republica Moldova).

O felicităm pe Andreea din toată inima și îi urăm în continuare mult succes și inspirație!

Prof. Oana-Gabriela Agache

Dragă jurnalule,

Azi a plouat torențial
și nu cum era până acum
cu literele t și e
și de aici știi tu continuarea,
a plouat cum trebuie
până când am ajuns
norii.

Toată lumea e
nebună că
am luat în rate și acum
trebuie să achit în insomnii.

Și acum
îți zic tot ce nu ți-am spus
și-ți expun nota de plată
ca pe ultimul răsufu
știu că asta e
noaptea în care viețile noastre
se vor schimba cu
0%.

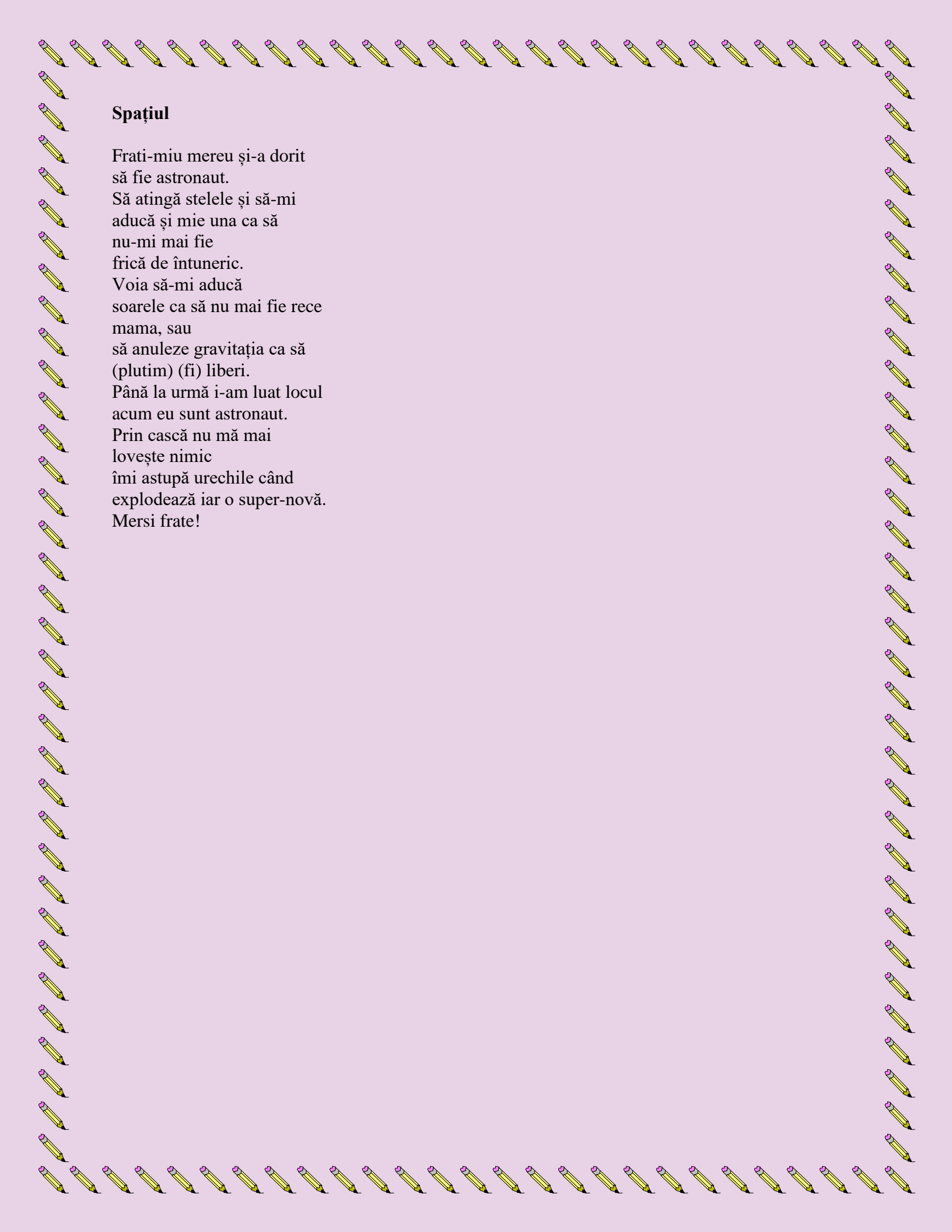
Și așa devin eu, noul,
vechiul Sisif.

Vârsta e doar un număr și închisoarea doar o camera

Sunt la vârsta când
cerul nu mai e albastru
și când trandafirul roșu
e doar o lălea galbenă.
Că mi-e dor de vârsta când
mă întrebam cum
se numără și se scrie
și cum câinele nu vorbește.

Că voi fi la vârsta în care
culoarea e noul negru și
albul din cicatrice.
Cânt tone de melodii la chitară
și oricâți ani aș avea
mă voi întreba mereu
cum sună "melc, melc, cotobelec".

Am aflat cum sună versiunea rock
cred că mi-e dor de doamna educatoare.
Acum doar fac drifturi ca pălărierul nebun prin
și mi-a sărit harta pe geam de la curent,
nu mai știu unde e
Starbucks-ul.

Spațiul

Frați-miu mereu și-a dorit
să fie astronaut.
Să atingă stelele și să-mi
aducă și mie una ca să
nu-mi mai fie
frică de întuneric.
Voia să-mi aducă
soarele ca să nu mai fie rece
mama, sau
să anuleze gravitația ca să
(plutim) (fi) liberi.
Până la urmă i-am luat locul
acum eu sunt astronaut.
Prin cască nu mă mai
lovește nimic
îmi astupă urechile când
explodează iar o super-novă.
Mersi frate!